

jenského velitelství v Praze ze dne 2. listopadu 1924, dle něhož v případě, kdyby se nebyl zavázal k vojenské službě jako důstojník z povolání, byl by býval jako důstojník v záloze roč. nar. 1891 povinen konati činnou vojenskou službu až do uveřejnění výnosu M. N. O. č. j. 54.000/7236/8 odd. ze dne 24. září 1920, a poněvadž byl v té době služebně přidělen Zemskému vojenskému velitelství v Praze, byl by býval demobilisován podle ustanovení A/2 cit. výnosu v době od 30. září do října 1920. K tomu doložiti sluší demobilizační patent ze dne 6. října 1920, čís. 592 Věstníku M. N. O. ročník III., dle něhož prezident republiky nařídil úplnou demobilisaci dnem 12. října 1920 s tím, že má býti ukončena nejpozději koncem února 1921. Jestliže tedy byl by býval stěžovatel demobilisován, t. j. jeho povinná vojenská služba, kdyby byl nenastoupil jako důstojník z povolání, byla by se skončila v říjnu 1920, přesně po 12. říjnu 1920 a on do praxe vstoupil dne 16. září 1922 dle výměru výboru advokátní komory ze dne 13. listopadu 1922 dnem 20. září 1922, tedy do ní vstoupil dříve, než uplynula dvě léta od skončení jeho povinné vojenské služby a jest tím oné podmínce, které nižší stolice neshledaly, úplně vyhověno. Nelze přistoupiti na jich náhled, že prý nerozhoduje, jak dlouho by byla povinná vojenská služba žadatele trvala a kdy by se tedy bývala skončila, kdyby se byl nezavázal k službě důstojníka z povolání, poněvadž prý tato služba již nebyla povinná. Tím zneuznává se pravý stav věci. Neboť, kdyby byl stěžovatel nedav se aktivovati za důstojníka z povolání, musil sloužiti až do své demobilisace v říjnu 1920, nahražovala tato jeho služba jako aktivního důstojníka z povolání povinnou jeho službu jako důstojníka v záloze a představuje ji. Vždyť, kdyby byl býval před termínem demobilizačním kvitoval nebo jinak ze služby aktivního důstojníka vystoupil, byl by musil až do demobilisace dosloužiti povinně v původní své vlastnosti záložníka, a žádným způsobem nemohl před demobilizačním termínem vojenskou službu opustiti a praxi nastoupiti, to ale je právě účelem předpisu, by se to kandidátovi nahradilo, z čehož jde, že jen tento demobilizační termín rozhoduje, kdežto služba jako aktivní důstojník jest zcela nerozhodnou, ovšem jen až do termínu, nikoliv po něm, což však v tomto případě nehraje role. Pravda sice, že vládní nařízení čís. 262/22 mluví o nadpisu o znemožnění praxe válkou, avšak válečný stav končil, jak známo, právě až demobilisací. Není tedy právní názor, z něhož nižší stolice vycházely, správným, a dlužno vejíti v posouzení věci s právního hlediska opačného. Rozhodnouti hned nebylo lze, protože nižší stolice nutných předpokladů skutkových nezjistily, nemajíce toho vzhledem k svému právnímu stanovisku zapotřebí. To platí o ostatních předpokladech vládního nařízení čís. 262/22 § 1 odstavec druhý.

Čís. 4760.

Knihovnímu zápisu v poznamenaném pořadí není na závadu, že listina, sloužící za základ knihovního zápisu, nepochází od nynějšího vlastníka nemovitosti, nýbrž byla vydána jeho předchůdcem, jenž zakročil o poznámku pořadí.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R.I 177/25.)

Návrh, by na nemovitostech vložka čis. 952 bylo vloženo zástavní právo v poznamenaném pořadí, byl p r v ý m s o u d e m zamítnut, r e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl. D ů v o d y: Napadeným usnesením byla zamítnuta žádost ze dne 16. února 1924 o vklad práva zástavního pro pohledávku 150.000 Kč v pořadí, poznamenaném dle usnesení ze dne 16. února 1924 z důvodu, že podle kupní smlouvy ze dne 21. července 1924 bylo ve vložce čis. 952 vloženo právo vlastnické pro Egona G-a. Rekursu nelze odepřítí oprávnění. Poznámka pořadí podle Šu 53 knih. zák. má ten účinek, že o žádosti za vklad poznamenaného práva, byla-li podána včas, jest za to míti, že byla podána v době žádosti o poznámku pořadí. Změna knihovního stavu nastavší po tomto čase, nemůže míti vlivu na právo poznamenané, poznamenané pořadí může býti požadováno, i když nemovitost po této době byla převedena na osobu třetí, která si musila býti vědoma toho, že může nastati zatížení právem poznamenaným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Podle Šu 56 odstavec druhý knih. zák. může býti zápis v poznamenaném pořadí povolen i tehdy, když po zakročení o poznámku pořadí byla nemovitost převedena na osobu třetí. Podle tohoto ustanovení nebylo tedy nikterak na závadu povolení vkladu práva zástavního v poznamenaném pro ně pořadí, že nemovitost vl. čis. 952 přešla do vlastnictví jiné osoby, než která o poznámku pořadí zakročila a bylo při tom úplně vedlejší, že o přechodu vlastnictví navrhovatelka zápisu zástavního práva snad věděla a s ním souhlasila. Vzhledem k ustanovení Šu 56 odstavec druhý knih. zák. nevadilo však dále povolení zápisu zástavního práva v poznamenaném pořadí ani to, že listina, sloužící za základ vkladu, nepochází od nynějšího vlastníka nemovitosti, nýbrž vydána byla jeho předchůdcem, jenž o poznámku pořadí zakročil. Jde tu ovšem o výjimku ze zásady Šu 21 knih. zák., podle níž zápis do pozemkové knihy jest přípustným toliko proti vlastníku nemovitosti nebo věcného práva, jehož se zápis týče, ale v případech Šu 56 odstavec druhý knih. zák., i když se to tu výslovně nestanoví, platí výjimka, což nutno usuzovati z toho, že jinak ustanovení Šu 56 odstavec druhý knih. zák. nemělo by významu a nebylo by ho zapotřebí a že v případech Šu 56 odstavec druhý knih. zák. nebyla by bez této výjimky, jak blíže jest rozvedeno v rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. dubna 1924 R I 264/24 čis. sb. n. s. 3733, účelu poznámky pořadí, najmě pokud jde o zástavní právo, zabezpečení úvěru lze dosáhnouti.

Čis. 4761.

Cís. nařízení ze dne 15. září 1915, čis. 278 ř. zák.

Dědic ručí s odkazovníkem nedílně za dědické poplatky. Bez svolení poddědiců nelze ze substituční podstaty zaplatiti část dědických poplatků, připadajících na předního dědice.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 181/25.)